

Loke – tanker

Loke er en meget omdiskuteret figur fra nordisk mytologi. Det er ikke engang entydigt, om de gamle nordboere regnede ham for en gud eller en jætte.

Der er mange modstridende historier om ham, og fordi de først er nedskrevet efter kristendommen kom til Norden, er de givetvis farvet af et kristent dualistisk syn på Verden: Nemlig at alt enten er Godt eller Ondt. Denne filosofi var **ikke** fremherskende i vikingetiden. Filosofien var nærmere at ”enhver-er-sig-selv-nærmest”, ”enhver-er-sin-egen-lykkes-smed” eller endda ”jeg-må-gerne-brænde-dit-hus-ned-og-voldtage-din-kone-for-jeg-er-stærkere-end-dig-og-hvad-vil-du-gøre-ved-det-din-svækling?”

Loke kan ses som kvintessensen af opportunisme og egoisme. Hans bevæggrunde var altid enten egen vinding eller ren og skær drillesyge. Han lavede uorden i gudernes kosmos, men bragte derved også fx fiskegrej og jagtteknik til menneskene, noget som guderne givetvis ellers ville have beholdt for sig selv. Dermed er han langt ude i familie med Prometheus, som stjal ilden fra Olympen og gav den til grækerne.

Loke blev dæmoniseret af de kristne munke og sammenlignet med djævelen. I min sang er han blevet fremmedgjort af en Verden, der er så baseret på kristen etik, at den ikke længere kan rumme ham. Derfor har han sat sig for at ødelægge den.

Han mener det er lykkedes for ham.

Er det det?